

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Annotationes, ab ipso Authore specialiter Monialibus præscriptæ; nunc
tamen, pauculis immutatis, omnibus utriusq[ue] sexûs Religiosis
accommodatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

ANNOTATIONES

Ab ipso Auctore specialiter
Monialibus præscriptæ, nunc tamen,
pauculis immutatis, omnibus utrius-
que Sexûs Religiosis accom-
modatæ.

Studiosè observent Moniales, (Religiosi)
certumque eis esto, dum ad Religionem
sunt vocatæ, à Deo in sponsas electas es-
se, &, quemadmodum gemmæ pretiosæ au-
reâ scrinijs includuntur; ita se tanquam ani-
mas plus cæteris dilectas reclusas intra sacra-
mentum cœnobij septa. Credant insuper,
quemadmodum omnes aliæ animæ, ita & se
tanquam naviculas in naufrago & furibundo
pelagus Mundi Pelago navigare, & ipso Reli-
gionis ingressu appellere ad portum quietis-
simum summeque tranquillum; ut meritò
fieri possit, dum Monasterij portam attin-
gunt, ad Insulas fortunatas perducì, quo no-
mine Monasteria indigitare placuit S.S. Au-
gustino, & Hieronymo, qui verba Davidica:
Insulae multae: ad Monasteria refle-
xerunt, paritatem in hoc constituentes, quòd,
quemadmodum Insulæ undique aquis sunt
circumdatæ, omni ex parte fluctibus impe-
tuntur, nihilominus tamen, quantumcunque
percu-

Ps. 96.

percutiantur, nunquam dissolvuntur, quin potius ipsæ undas infringunt & abigunt; ita & Religio quantumcunque undis mortificationum, persecutionum, linguarum maledictarum &c. infestetur, nihilominus intacta consistet: *Istæ Insula*, inquit S. Hieronymus, *tunduntur quotidie, sed non subruuntur; in mari sunt, sed habent fundamentum Christianum, qui in æveri non potest.* S. Bernardo Monasterium Paradisus est: *Verè claustrum est Paradisus.* Quod tamen ægrè in animum inducunt tepidæ illæ animæ religiosa, quæ nihil sollicitæ de profectu, de spiritu, de devotione, exterius duntaxat religiosas se simulant, istis enim sacratissima claustra potius infernus sunt ab ipsis met per pessimos suos mores in horribilem specum commutata, unde tot lamenta quibus æthera implentur, dum nonnullæ queruntur, se intra moenia seu perpetuo quodam carcere constrictas esse, metiuntur hæ, quæ sunt carnis & Mundi, non quæ spiritus & Dei. Aliter loquuntur devotæ animæ, quæ in suis cellulis delictorum tumpe experiuntur, nihil desiderantes, quàm ut unicò suo bono, amantissimo sponsio Christo Jesu, perfruantur, ad hoc vires omnes impendunt, huc omnes natus collimant, probè gnaræ, maximum bonum in clausuris detineri, ubi omnia bona, tunc quæ sunt, in se ipsa continentur.

Hugo Cardinalis illud Cant. 4. *Hortus conclusus, soror mea sponsa, hortus conclusus*: Religioni applicat, dicens: *De Religione specialiter hoc potest exponi, quæ hortus conclusus est, si verè eam apprehendimus. Uide va illis, qui eam magis carcerem reputant & infernum.* Duobus muris Monasterium custoditur, invisibili uno, qui sunt Angeli potentiam suam contra hostes invisibiles exercentes; altero visibili, & hi sunt homines, qui defendunt ab inimicis visibilibus. Uterque hic murus concurrat ad arcendas perverforum versutias, ut adeò nequitiam ut conquerendum, sed summoperè gaudendum de concessâ tantâ securitate, qua damnatis Satanæ unguibus tam dextrè subducimur.

Placuit insuper eidem Hugoni Cardinali animas Religiosas aviculis in ergastulo detentis comparare, quæ, tametsi corporis libertate sint privata, fruuntur tamen libertate cordis, & ideo in signum suæ lætitiæ suaviter modulantur. Appositè huic similitudini suffragatur S. Gregorius Nazianzenus de Monialibus differens: *Vinculis perpetue clausurae presse, & liberae* (NB. *presse, & liberae*) i. ad que retenta sunt, & teneri non possunt, quarum *Julian.* nihil in Mundo, & omnia Mundo superiora sunt. He, inquam propter mortificationem immortales, quarum *Angelici Psalmorum*

Cantus, & pernox statio, & mentis ad Deum excessio ante mortem in cœlum rapit. Verò tales, antequam anima corpore separetur, æthereas delicias jamjam degustant, per suam contemplationem, & frequentes Palmorum decursus plus cœlicolæ quàm terrigenæ; plus Angeli quàm homines. Eñimverò regrediamur denuò ad Hugonem nostrum, & tenuiùs inquiramus, cur animas religiosas potissimùm aviculis non verò aliis animalculis comparet, vult, ni fallor, præcellens hic Doctor, omnibus & singulis digno commonstrare, incumbere Religiosis, ut in suis cellulis sint quietæ & contentæ, quemadmodum volucres in suis catastris. Ad has accelerato gradu contende O anima religiosa, interroga volatilia cœli, & indicant tibi; nec mireris ad irrationabilia animalcula te abligari; Non erubescit Scriptura animal rationis honore donatum, id est hominum, brutorum discipulum facere, inquit S. Jo. Chrysostramus, cùm enim ex Scripturis discere renuat, eum ad bruta, ad volatilia cœli abligat. Hæc docebunt te, quàm sit proficuum non quærere libertatem. Expertus id est, suoque æterno commodo didicit Monachus ille, de quo in vitis Patrum: Pertusus hic clausuræ & solitudinis suæ die quodam tempore afflictus oculis in delitiosa prata & amœnas silvas excurrerat, ubi cùm circumstantes

Job. 12.

nantes,

natores, aviculasque liberrimè hinc inde volantes cerneret, mox, subortâ & haud dubiè a diabolo ingestâ cogitatione, ad eandem libertatem summoperè alliciebatur. Paret suggestioni, firmiterque statuit, cellam se relicurum, quo deperditam libertatem quantociùs recuperet. Propositum hoc roborabat avicula quædam in propinquâ arbore nimum quantum suâ libertate exiliens, credidisses, Cacodæmonis commissarium fuisse, quo miser Novitius in suo errore magis confirmaretur; confirmavit sanè: mox enim miser lamentari, annos juveniles perenni carcere reclusos deplorare, sui que discessûs palliolum excogitare. Angebatur quidem pulcherrimis quibusdam documentis, quibus didicerat, quantum bonum sit, à Mundi laqueis ereptum esse, quia tamen libertas prævalebat, saniora (-perverso suo iudicio) reponebat, multos nimirum in sæculo contentos sanctissimè vivere, nec lilia inter muros duntaxat conservari, sed & in pratis, satius fore in suâ libertate Deo famulari, quàm claustrò inclusum melancholiâ tabescere, petere. Sed ecce! in ipso deperditæ resolutionis turbine videt ex improvîso jubilantem aviculam in medijs lætitijs à milvo apprehendi, deplumari, extingui. Quis hic Novitio sensus? Quæ cogitatio? An Mundum reperat? Allicit libertas, deterret habitæ libertatis

bertatis oculatum periculum. Quid ergo in
stupendâ hac rerum facie? Excruciari mi-
ser, torqueri, tangi intrinsecus, & alij in-
gemiscere: O aviculam! O opportunam
insipientiæ meæ Magistram! O libertatem
interitûs tui infensissimam genitricem, fel-
licem te credidi, fortunatam proclamavi, imi-
tatore[m] promisi, At! O infelicem te, O in-
fortunatam! fuisses caveæ tuæ inclusa, fuis-
ses libertate privata, salutem tuam in tuto
posuisses; sapiam ego damno tuo, & quod
priùs insipienter statueram, revoco nunc,
nunquam ampliùs sacratissima Religio[n]is
septa egressurus. O cellula mea! O quo-
philacium aureæ & æternæ salutis meæ? Ce-
pio nunc & luce clariùs agnosco propositas
Dæmonis decipulas. Vale ergo O somniate
libertatis thesaure, vale Munde immunde,
valere delitiæ, nunquam ampliùs in vestra
vota me attracturæ, facient aliena pericula
cautum. Dixit, & animo immutato gene-
rosè in claustro perstitit.

Disce & tu, Anima religiosa, saniora
sapere, apage, quæcunque inania libertatis
somnia incusserit Dæmon. Felix es O ani-
ma religiosa, & si infelix ideo solum es,
quia libertatem quæris, libertatem ad nihil
aliud profuturam, quæ[m] ut efficiaris perpetuum
Diaboli, Mundi, & propriæ carnis
mancipium. Exemplum sunt tot alia
ligia

Religiosa è Monasterijs profuga, quibus omnibus in debitam mercedem cessit jactura honoris, existimationis, vitæ corporalis, & æternam! non etiam æternæ. Gaudia, quibus inhias, in Deo, in tuâ cellulâ quære, esto bona & devota, & spirituali læticiâ perfruearis. En! quæ gaudia S. Augustinus Virginitatibus proponat: *Gaudium Virginum Christi De S. De Christo, in Christo, cum Christo, post Virginitatem, per Christum, propter Christum, vit. 10. De Christo, hoc est, spirituale, in Christo, gaudeo unico, quod ipsi soli ex toto corde servire possis, cum Christo, quod Regi Regum sis associata, post Christum, sequendo vestigia ejus, imitando vitam, & mores ejus, pro Christo, eidem serviendo non propter commodum proprium, sed propter gloriam & honorem ejus. Quod ut facilius præstes, plurimum conducet sequens exercitium spirituale, in quo quanto studiosius te exercueris, tanto ad culmen perfectionis ascendas.*

Exercitium Spirituale

quotidianum à Monialibus faciendum.

AB Animâ Religiosâ Deo desponsatâ exulare debent omnes aliæ cogitationes, quæ non sunt directæ ad obediendum & serviendum sponso suo, inde est, quod